

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΜΑΡΙΑ ΔΟΝΙΛΟΒΝΑ, ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, η Μαρία Δονιλόβνα, πεποιτημένη από την αδύναμη στάση του Πέτρου του Α' απαντι της, τον παρακάλεσε να αφήσει την όρα που έκανε τον περσιότα του στον γητό των βασιλικών άνωκτόρων του Πέτεροβου, τον σταμάτησε με την πρόφαση να τον μιλήσει και ξεκίνησε να τον φέρει στα χείλη ένα σωστό γέλι.

Ο Τσάρος, όταν συνέλαβε από την κατάσταση του γέλασε προς την τομήρη Δονιλόβνα, η οποία στο μεταξύ είχε άποια κρυφί άρετά και, κοιτώντας άπειρητά το δάχτυλό του, της είπε :

- Θέλεις να μου δώσεις ένα μωμένο, ε ;
- Δεν ξέρω... τον άποκάθηκε εκείνη ναζιάριζα.
- Ναι, αλλά ένα... δέγμα δεν άρεθεί, άγαπητή μου, Χρειάζεται και δεύτερο...
- Νομίζετε ;

Ένω δέ μιλούσαν, ο Τσάρος προχώρησε διαρκώς προς το μέρος της. Αλλά και η Δονιλόβνα όσο της ξεκίνησε...

— Ή, κόρησα ! της φώναξε στο τέλος ο αυτοκράτορας σερδόν ζεταυτά.

— Όχι, όχι... του απάντησε εκείνη ειρωνικά. Έχω πολύ λεπτή μύτη... Δεν είναι για σάς... Χαχαχα... Αντίο, Μεγαλειότατε...

Και τόβαλε στα πόδια. Αλλά η φωνή της αυτή ήταν προσκλητική, γιατί η Μαρία ήταν βέβαιη πως ο ξεερεθισμένος διάοτης της θα την ξύλωνε.

Και πραγματικά ο Τσάρος την ανήγγυσε, την κωνήρησε με λείρα και την έπαισε. Αλλά όταν την έπαισε, η όραση της φώλη του διοκούταν στο σπίτι της, στα διαμερισμάτά της, στο δωμάτιό της...

Η Δονιλόβνα ήθελε να παραμένη τον Τσάρο στα δίχτυα της και, διολογούμενος με τον περιεργό τρόπο που μεταχειρίστηκε, τό λέτρωσε βαμμένα. Πέφσαν μαζί γλυκάδες ώρες έρωταξίας ενθουσίας και μεθύς. Η Δονιλόβνα θομάβειε πείτα...

Μ' άμυλοδες λοιπόν, κατεργαία : έλεγε το ίδιο θρόνο στη Δονιλόβνα ο Πέτρος Α', μεθυσμένος άπ την άποδοξητη έρωτική ενθουσία του.

— Ω, ναι, Μεγαλειότατε ! του άποκρίθηκε η πολύπειρη Σουηδή. Σά ; άγαπητέ άπ την πρώτη στιγμή που σάς είδα. Είστε τόσο ώραιος...

Η άλήθεια είναι πως η Μαρία Δονιλόβνα δεν έλεγε ψέματα.

Ο Τσάρος, άν και ήταν πολύ σαργεταιικά περίον γυνών, διετηρέτο άποκατά άωροφος. Ψηλός, μελαγχολικός, με μεγάλα μάτια ζοφρά, είχε πολύ έμφωστική φροσγνομία, άν και πολύ άσχημή την άλλοιώσε ένας νευρώς σαομοός.

Ο σόνδεσμός του με τη Δονιλόβνα, ο όποιος είχε άρεσία με μία τόσο πρωτότυπη εισαγωγή, διοσκώδε και ζούδεκα σαργώνος τον Μ. Πέτρο ξεερεθιστά.

Δεό μήνες διάβριζαν από τότε "α δεν λέγασε ούτ' ένα ποφί που να μην έπαρηκτι ο Τσάρος την γαρηνινη του στην κατοικία της και να μην της εκφωρήσει τη λαοκία του.

Επί πλέον δεν έδίστασε καθόλου να κωνοποιήσει το κωνοειγμένο ασημέριά του, γιατί την περιλάσαν ιδιαίτερος μισός στους άλλους του και συνωμώδεσσε κάθε τόσο μαζί της οικειότητα.

Η φωνή αυτή μεταβόλη το Τσάρο δεν άπορούσε να διαμύνη την προσοχή της αυτοκρατορίας, η όποια κατάλαβε άμέσως την αίτια της.

Επειδή όμως διακρινόταν για την έκαργάρεια του χωρακτιφους της, δεν έδειξε κωνική ταροχή. Παρακολούθεσε την κατάσταση με φροσγνομία και έκανε την άνηγγυση.

Στό μεταξύ η στάση της Μαρίας Δονιλόβνας άπέναντι της ίαζυρότερης γυναικίας της Ρωσίας γινόταν μέσα με τη μέρα πολύ πρωκλήτικη και άπειρηκτική.

Τά φροσγνομια της κωνήσσης έδριζαν ότι δεν περιεφροδόνταν μόνο να περιβόηη την Γαερνία, αλλά και ότι ήθελε να της διεγρήση τις άποφεις, να τη δηλώρησά, να την ταπεινώσει...

— Μά τί της έπαταίνε, σκεφτόταν η Αικατερίνη, και με μισή

Z'.

τόσο αυτή η γυναίκα ; Μονάχα μισός στον Μεντζίκωφ, τον πολυάριθμο εύδοκίμοιο της. άφινε η Γαερνία να ξεκινήσει όσο της τό περιλάσαν και να τρέξουν για της τά άακρη.

Στίς έμπιστοτητές αυτές συνωμώδεσσε τον, η προδομένη αυτοκρατορία του ξεεφρωσε την έπιθυμία της να εκδοκίμη τη Δονιλόβνα. Δεν ήξερε όμως με ποιά τρόπο να πραγματοποιήσει την έκδοκίμη της.

— Νά τη φαρμακώσουμε ! πρότεινε ο Μεντζίκωφ, συνηθεσίνους από τις πολλές διολογικίες μεθόδους.

Αλλά η Γαερνία άποφωρε την πρότασή του με άποτροπιαστικό. Δεν της άρεσαν καθόλου τά έγγλήματα και πρωτοεισε μέσα μάλλον ειρωνικά.

— Άς περιμένο, είπε, να' έλπίσω να με λυτηρή ο Θεός και να με άπαλλάξη άπ' αυτόν τον κακό δαίμονα. Πρέπει όμως άποφωδίοτε να πνιγη το φειδί που είδα στ' όνειρό μου...

Και δέν προχώρησε παρατέρα άπ' αυτό το σημείο. Λίγο άργότερα, κατά τις πρώτες μέρες του Σεπτεμβρίου, μαθεύτηκε πως η Δονιλόβνα, κόρησα Αμύλον, κατεργήθη από κωνοειγή παρετό και έπεσε στο νεκρότάτι.

Εν τούτοις άνήγγιχε να δεχτή γιατό και θα ίδουσε παρακάτω για ποιά λόγο.

Στό μεταξύ, όσο η βασιλική οικογένεια με την άκαλοφία της έκανε στο Πέτεροβου, ο Μεντζίκωφ από την ιδιότητα του διοκρητού της Πετρούπολες πήγαινε κάθε ποφί έκά να έπέδουε την τάξη.

Τό ταξιδιάκι αυτό δέν διαστεισε ποφί μία ώρα και ήταν πολύ εφωριστό, γιατί ο δρόμος που έπαισε το πρόσωπο με την πρωτόγονια είχε έπισκευασθεί θανατιστός.

Ένα ποφί λοιπόν, ένω ο Μεντζίκωφ κινούταν για να φέρη, πήρε ο έπιπώτης και του άνήγγιξε τον ταγματάροχη Λαοδοβίκο Άσχωφ.

Τό όνομά του ήταν άρεκτά γνωστό στον πριγκίπα, αλλά δέν είχε διάθεσι να γασομερήν τέτοια όρα.

— Πές του πως δέν εύκαρό, άπάντησε. Άς περάσει άλλη ποφί... Άγορτετα...

— Σαργώνιη, ύπηλότατε ! είπε ο Λαοδοβίκος, ο όποιος είχε παρουσιαστεί ένθουμιστάς στο κατόφια. Δυστυχώς δέν μου μένει κωνός να ξανατεράσω. Έχω ίαζυρησία στην Πετρούπολη. Η ύπηρότης σας πρέπει να μου έκαφρήν να της πό άμείσως ότι έχω να πώ...

Ο ταγματάροχη έκαφρωόταν με ένα τόσο πολύ ξεεληξε πραγματικά τον διοκρητού της Πετρούπολες. Άτέμερα λοιπόν τον ύπηρησε την άδελφή του πριγκίπου, η όποια έκανε ένα κωνήρια στον έπισκεπτή του, έκακωλοθώνοντας ο ίδιος να κινύεται.

— Καθήστε, ταγματάροχα, του είπε. Περι τίνος πρόκειται ;

— Πρόκειται περί μιας ένόχου, την όποια έφωρνα να σάς καταγγείλω, άπάντησε ο ταγματάροχος, κωνίζοντας με κάποιο δισταγμό την άδελφή του πριγκίπου, η όποια διοκρινόταν μέσα στο ίδιο δωμάτιο.

— Ένόχον είπατε ; φώτησε ο Μεντζίκωφ.

— Έγγλήματιον μάλλον...

— Ποιά είναι αυτή ; Μήληστε. Δεν έχω

μυστικά από την άδελφή μου.

— Άλλοτε την έλεγαν Μαρία Δονιλόβνα. Σήμερα λέγεται κόρησα Αμύλον... είπε ο ταγματάροχος Άσχωφ.

Μά δέν πρόφτασε να τελείωση τη φωνή του, και ο Μεντζίκωφ πήρε ένα κωνήρια και κωνήσε δίπλα του.

— Για την κόρησα Αμύλον ήρθατε ; του είπε. Πρόκειται για κωνία συνηθεσμένο γυναικείο παρατόματι, ;

— Έγγλήρια, ύπηλότατε !

— Άστεύεσθε, κόνιη ;

— Καθέλου... Θά προσθέσω ακόμα ότι τό έγγλήματι της είναι ίαοτα πολύ άποτροπιαστικό. Άν θέλετε να με άκαδοτε, είμαι έτοιμος να σάς φέρω και άποδειξίς...

— Άν θέλω ! Και φώτατε, κόνιη ; Μά δέν βλέπετε με πόση προσοχή σας άκούω ; Έξηγηθήτε μου λοιπόν... Είμαι έλος αυτιά... Τι συμβάινει ;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

— Άστεύεσθε, κόνιη ; ... φώναξε ο πριγκίπυ.